

Buông Bỏ...

Lm. Đaminh Hương Quất

Chuyện nghe kể: Đầu làng có cây cao to, cổ thụ thì chưa hẳn, nhưng cũng thuộc hàng ông-cụ nếu tính thế hệ trẻ mới sinh...

Cây che bóng mát cho bao người, bao thế hệ, nhất là những ngày hè nóng nực, đi đồng ruộng mệt mỏi và ngang qua...Cây cũng lạ, cũng biết thương người, mùa hè thì sum suê cành lá, còn mùa đông trơ trụi như thế dồn lực cho mùa hè thêm xanh tươi, thêm che mát, thêm yêu thương... Ai đó 'suy tư' thế... Thế là Cây To cao ấy mặc nhân linh, người làng ban đầu chỉ có lòng biết ơn. Qua bảo vệ, chăm sóc, rồi sau nâng thành Cây Thần, có nghi thức cúng bái, mâm gà vịt, trái cây...luôn có bát nhang nút khói.

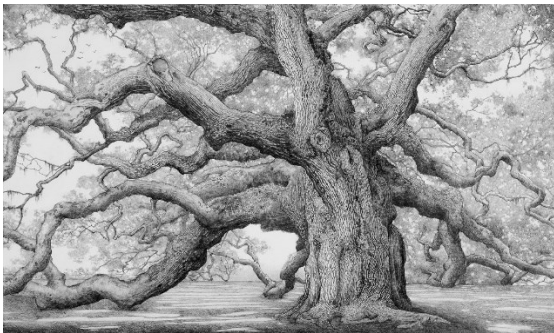
Có thờ có thiêng...Mỗi lần ngang qua đều chấp vái, cung kính như Bàn thờ Tổ tiên...Nhiều câu chuyện huyền bí thêu dệt của ai đó, qua nhiều người, nhiều thế hệ... Cây To thêm huyền sử...

Bỗng...

Một trận cuồng phong nổi lên, giữa mùa hè, giữa đêm khuya...

Sáng ra, Cây thiêng thần ấy đổ gãy, bật gốc...

Cây chết... Cây hết thiêng. Người làng chặt về làm củi!

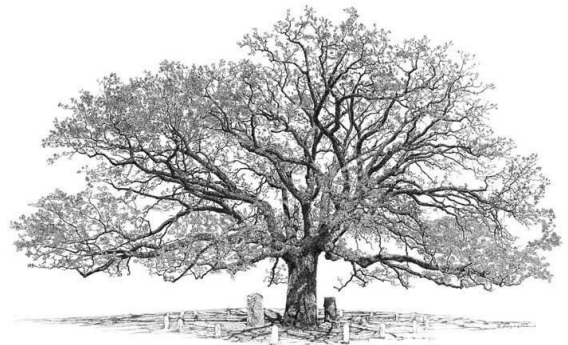
Có điều lạ, cả làng thắc mắc:

Tại sao nhiều trận cuồng phong mùa đông xem ra nhiều hơn, mạnh hơn mà Cây không bị quật đổ, trong lúc Cây rụng hết lá, chỉ trơ ít cành, tức đang ốm yếu...

Thế sao chỉ trận cuồng phong mùa hè, ít ỏi, cấp độ nhẹ hơn, cây lại đang độ sung sức sum suê, sức sống mạnh nhất trong năm... Cây lại bị đổ, lăn cu đơ, chết khô... dễ thế. Thế là cây hết thiêng. Hết thiêng thì hết kiêng. Cây thành củi khiêng về đun cám heo.

Những câu chuyện huyền bí làm tăng thêm mê tín dị đoan chỉ là câu chuyện bịa đặt, thêu dệt, mua vui như kỷ niệm đẹp, thời đại khờ, u minh. Thắc mắc xem như khó hiểu, đáng cho ta suy nghĩ lắm. Mùa đông, Cây trơ trụi lá, nên không có sức cản nhiều, cuồng phong có đến không có sức cản nên lợt qua...

Cây vẫn đứng vững, bình an vô sự. Mùa hè cây nhiều cành lá, xanh tươi, cuồng phong đến, gặp ngay nhiều sức cản, chống đất trời thiên nhiên, thêm sức cuồng điên...Bật đổ, không lạ...

Cuộc sống Trần gian ta cũng thế...Mỗi khi mình Buông Bỏ, cuộc đời thêm thanh thoát, nhẹ nhõm...Biển cả cuộc đời dẫu có cuồng phong bão táp, không sao quật ngã. Cuộc đời Tươi vui- Thanh thoát - Tự do. Trái lại, mỗi khi tích lũy, ham tích lũy...Cửa có hàng ngày dùng ĐỦ chưa xong, của DƯ chưa đủ; của THỪA vẫn thiếu, của THẢI

không thỏa...Lòng Tham vô đáy, tích mãi không
vừa...

Ai ngờ, mỗi lần tích lũy ấy, cuộc đời mình
thêm gánh nặng, thêm mất tự do; Thêm lưng còng,
bám đất, thêm sức cản thanh thoát...Và khi sóng
gió đến, chưa cần mức cuồng phong cũng dễ bị
quật đổ.

Tham sân si chưa buông bỏ, lại lạm dụng sức
mạnh thần quyền, thế quyền...Càng tệ hơn. Hào
nhoáng, hoành tráng, lăm lăm...càng cho thấy
mong manh, yếu đuối, thiếu vững bền. Có thiêng
cũng hết kiêng, hết siêng cúng bái.

Giật mình: Phúc Thật đầu tiên trong Tám
Mối Phúc Thật: "Phúc thay ai có tâm hồn nghèo
khó, vì Nước Trời là của họ".

TINH THẦN NGHÈO KHÓ khó chính là
BUÔNG BỎ.

Buông bỏ dần, buông bỏ để nên giống Thầy
Giê-su, Buông Bỏ để thêm cho Giê-su được lớn
hơn, Đấng 'Là Đường- Sự Thật- Sự Sống'. Buông
bỏ để có Tự do trong tư cách là- làm Chủ- Là- làm
Vua, điều mà ngay từ đầu Cha trên Trời đã trao
cho Con Người- Thụ tạo ưu tuyển được dựng nên
Giống Hình Ảnh Thiên Chúa.

Buông Bỏ như Thầy Giê-su: 'Chim có tổ, cáo
có hang, còn Thầy không có chỗ gối đầu'.

Buông bỏ như Thầy Giê-su trên thập giá, không
một tấm vải che thân, nhưng lại toát sáng hình
ảnh đẹp: Tình Yêu Tha Thứ cho chính người gây
ra oan tử cho mình.

'Lạy Cha, xin tha cho chúng, vì chúng không
biết việc người làm',

Buông bỏ mà không có Tình Yêu- Không có
Giê-su thì buông bỏ ấy chưa phải là buông bỏ...Và
nếu có buông bỏ, coi chừng buông bỏ thừa.
Sinh thời, Thầy Giê-su từng kêu mời: Bỏ mình vác
Thập Giá mình mỗi ngày mà theo Thầy...

Thập giá là đau khổ, thất bại nhưng Thập Giá
theo Thầy Giê-su lại thành Thánh Giá - Tin Mừng
Cứu Độ.

Yếu tố 'theo Thầy' thiết yếu mới làm Thập Giá
thành Thánh Giá, Đau Khổ có Tin vui, thành Tin
Mừng. ■

<https://www.vanthocongghiao.net/2024/06/buong-bo-tac-gia-lm-daminh-huong-quat.html>

